Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DYREKTYWA RADY 2008/118/WE

z dnia 16 grudnia 2008 r.

w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG

(Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa Rady 2010/12/UE z dnia 16 lutego 2010 r.	L 50	1	27.2.2010

zmieniona przez:

►**A1**	Traktat o przystąpieniu Chorwacji (2012)	L 112	10	24.4.2012

▼B

DYREKTYWA RADY 2008/118/WE

z dnia 16 grudnia 2008 r.

w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 93,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([1]),

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania ([3]) była kilkakrotnie zmieniana w istotny sposób. W związku z wprowadzeniem kolejnych zmian dyrektywę tę należy zastąpić, aby zapewnić jasność przepisów.

(2) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego warunki poboru podatku akcyzowego od wyrobów objętych dyrektywą 92/12/EWG, zwanych dalej „wyrobami akcyzowymi”, muszą pozostać zharmonizowane.

(3) Należy określić wyroby akcyzowe, do których ma zastosowanie niniejsza dyrektywa, i odwołać się w tym celu do dyrektywy Rady 92/79/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia podatków od papierosów ([4]), dyrektywy Rady 92/80/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia podatków od wyrobów tytoniowych innych niż papierosy ([5]), dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych ([6]), dyrektywy Rady 92/84/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych ([7]), dyrektywy Rady 95/59/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych ([8]) oraz dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej ([9]).

([1]) Opinia z dnia 18 listopada 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([2]) Opinia z dnia 22 października 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([3]) Dz.U. L 76 z 23.3.1992, s. 1.
([4]) Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 8.
([5]) Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 10.
([6]) Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 21.
([7]) Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 29.
([8]) Dz.U. L 291 z 6.12.1995, s. 40.
([9]) Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51.

▼B

(4) Dla szczególnych celów wyroby akcyzowe mogą podlegać innym podatkom pośrednim. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny jednak stosować się do głównych elementów przepisów wspólnotowych dotyczących podatków pośrednich, aby nie zagrozić pozytywnemu wpływowi takich przepisów.

(5) W celu zapewnienia swobodnego przemieszczania opodatkowanie wyrobów innych niż wyroby akcyzowe nie powinno wiązać się z formalnościami przy przekraczaniu granic.

(6) Jest konieczne, aby formalności były stosowane w przypadku, gdy wyroby akcyzowe są przemieszczane z terytoriów stanowiących część obszaru celnego Wspólnoty, ale wyłączonych spod przepisów niniejszej dyrektywy, na terytoria również stanowiące część tego obszaru, ale objęte niniejszą dyrektywą.

(7) Ponieważ, zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny ([1]), procedury zawieszające gwarantują odpowiednie monitorowanie tam, gdzie wyroby akcyzowe podlegają przepisom tego rozporządzenia, nie ma potrzeby stosowania oddzielnego systemu monitorowania w czasie, gdy wyroby akcyzowe są objęte zawieszającą procedurą celną Wspólnoty.

(8) W związku z tym, że dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego konieczne jest, aby pojęcie i warunki wymagalności akcyzy były takie same we wszystkich państwach członkowskich, należy doprecyzować na poziomie Wspólnoty, kiedy wyroby akcyzowe zostają dopuszczone do konsumpcji i kto jest zobowiązany do zapłaty podatku akcyzowego.

(9) Ponieważ akcyza jest podatkiem od konsumpcji pewnych wyrobów, nie powinna być pobierana w przypadku wyrobów akcyzowych, które w pewnych okolicznościach uległy zniszczeniu lub zostały nieodwracalnie utracone.

(10) Warunki poboru i zwrotu podatków powinny być zgodne z zasadą niedyskryminacji, ponieważ mają one wpływ na właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

(11) W przypadku nieprawidłowości podatek akcyzowy powinien być wymagalny w państwie członkowskim, na którego terytorium wystąpiła nieprawidłowość, w wyniku której wyrób został dopuszczony do konsumpcji, lub, jeśli ustalenie miejsca wystąpienia nieprawidłowości jest niemożliwe, w państwie członkowskim, w którym została wykryta. Jeśli wyroby akcyzowe nie dotrą do miejsca przeznaczenia i nie wykryto żadnej nieprawidłowości, należy uznać, że nieprawidłowość wystąpiła w państwie członkowskim wysyłki wyrobów.

([1]) Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

▼B

(12) Oprócz zwrotu podatku w okolicznościach przewidzianych w niniejszej dyrektywie państwa członkowskie powinny mieć możliwość dokonywania zwrotu zapłaconego podatku akcyzowego od wyrobów akcyzowych dopuszczonych do konsumpcji, jeśli jest to dopuszczalne z punktu widzenia celu niniejszej dyrektywy.

(13) Przepisy i warunki dotyczące dostaw zwolnionych od podatku akcyzowego powinny pozostać zharmonizowane. W przypadku takich dostaw do organizacji mających siedzibę w innych państwach członkowskich należy korzystać ze świadectwa zwolnienia.

(14) Aby wykluczyć uchylanie się od opodatkowania i nadużycia należy jasno określić przypadki, w których dopuszczona jest sprzedaż wyrobów nieopodatkowanych dla podróżnych opuszczających terytorium Wspólnoty. Ponieważ osoby podróżujące lądem mogą przemieszczać się częściej i bardziej swobodnie niż osoby podróżujące statkiem lub samolotem, ryzyko nieprzestrzegania przez podróżnych przysługujących im zwolnień z ceł i podatków w imporcie, a w związku z tym obciążenie organów celnych obowiązkami związanymi z kontrolą, są znacznie większe w przypadku podróży lądem. Należy zatem wprowadzić przepis zabraniający sprzedaży towarów zwolnionych z akcyzy na granicach lądowych, co jest już regułą w większości państw członkowskich. Należy jednak przewidzieć okres przejściowy, podczas którego państwa członkowskie będą mogły nadal zwalniać z akcyzy towary dostarczane przez istniejące już sklepy wolnocłowe znajdujące się na ich granicach lądowych z państwami trzecimi.

(15) Ponieważ zapewnienie poboru należności podatkowej wymaga przeprowadzania kontroli w miejscach produkcji i magazynowania, w celu ułatwienia takich kontroli konieczne jest utrzymanie systemu składów podatkowych działających na podstawie uprawnień nadanych przez właściwe organy.

(16) Konieczne jest również określenie wymogów obowiązujących uprawnionych prowadzących skład podatkowy i podmioty gospodarcze nieposiadające statusu uprawnionego prowadzącego skład podatkowy.

(17) Powinna istnieć możliwość przemieszczania wyrobów akcyzowych na terenie Wspólnoty w procedurze zawieszenia poboru akcyzy przed dopuszczeniem do konsumpcji. Takie przemieszczanie powinno być dozwolone pomiędzy składem podatkowym a różnymi miejscami przeznaczenia, przede wszystkim innymi składami podatkowymi, ale również innymi miejscami zgodnie z celami niniejszej dyrektywy.

(18) Należy również dopuścić przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy do takich miejsc przeznaczenia z miejsca importu wyrobów oraz wprowadzić przepisy dotyczące statusu osoby uprawnionej do wysyłania, ale nie do przechowywania, wyrobów z miejsca importu.

▼B

(19) W celu zabezpieczenia płatności akcyzy w przypadku niezakończenia przemieszczania wyrobów akcyzowych państwa członkowskie powinny wymagać gwarancji, którą powinien złożyć uprawniony prowadzący skład podatkowy wysyłki lub zarejestrowany wysyłający, lub – o ile zezwoli na to państwo członkowskie wysyłki – inna osoba uczestnicząca w przemieszczeniu, na warunkach określonych przez państwa członkowskie.

(20) W celu zapewnienia poboru podatków według stawek określanych przez państwa członkowskie właściwe organy muszą mieć możliwość śledzenia przemieszczenia wyrobów akcyzowych, w związku z czym należy przewidzieć stworzenie systemu monitorowania takich wyrobów.

(21) W tym celu należy wykorzystać system komputerowy stworzony decyzją nr 1152/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie komputeryzacji przepływu wyrobów objętych podatkiem akcyzowym i nadzoru nad nimi ([1]). W porównaniu z procedurami bazującymi na dokumentach w formie papierowej wykorzystanie takiego systemu przyspiesza konieczne formalności i ułatwia monitorowanie przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

(22) Należy ustanowić procedurę informowania przez podmioty gospodarcze organów podatkowych państw członkowskich o wysłanych lub otrzymanych wyrobach akcyzowych. Należy zwrócić uwagę na sytuacje, w których odbiorcy wyrobów akcyzowych przemieszczanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy nie są połączeni z systemem komputerowym.

(23) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania przepisów dotyczących przemieszczania w procedurze zawieszenia poboru akcyzy należy doprecyzować warunki dotyczące rozpoczęcia i zakończenia przemieszczenia oraz zwalniania ze związanej z tym odpowiedzialności.

(24) Konieczne jest określenie procedur stosowanych w przypadku, gdy system komputerowy jest niedostępny.

(25) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określania specjalnych warunków dotyczących przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy odbywającego się w całości na ich terytorium lub zawierania umów dwustronnych z innymi państwami członkowskimi w celu uproszczenia.

(26) Należy doprecyzować, nie naruszając przy tym ogólnej struktury, przepisy podatkowe i proceduralne odnoszące się do przemieszczania wyrobów, od których podatek akcyzowy został zapłacony w państwie członkowskim.

(27) Jeśli wyroby akcyzowe są nabywane przez osoby prywatne na użytek własny i są przez nie przewożone do innego państwa członkowskiego, podatek akcyzowy należy zapłacić w państwie członkowskim nabycia wyrobów, zgodnie z zasadą regulującą działanie rynku wewnętrznego.

([1]) Dz.U. L 162 z 1.7.2003, s. 5.

▼B

(28) W przypadkach gdy wyroby akcyzowe po ich dopuszczeniu do konsumpcji w jednym państwie członkowskim są przechowywane do celów handlowych w innym państwie członkowskim, należy ustalić, że podatek akcyzowy jest wymagalny w tym drugim państwie członkowskim. W tym celu konieczne jest w szczególności zdefiniowanie pojęcia „celów handlowych”.

(29) Jeśli wyroby akcyzowe zostały nabyte przez osoby niebędące uprawnionymi prowadzącymi skład podatkowy ani zarejestrowanymi odbiorcami i nieprowadzące samodzielnej działalności gospodarczej, oraz zostały wysłane lub przewiezione bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu, podatek akcyzowy należy zapłacić w państwie członkowskim przeznaczenia; należy także określić procedurę obowiązującą sprzedawcę.

(30) W celu uniknięcia konfliktu interesów pomiędzy państwami członkowskimi oraz podwójnego opodatkowania w przypadku przemieszczania na terytorium Wspólnoty wyrobów dopuszczonych do konsumpcji w jednym państwie członkowskim należy uwzględnić sytuacje, w których występują nieprawidłowości po dopuszczeniu wyrobów akcyzowych do konsumpcji.

(31) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia oznaczeń podatkowych lub krajowych znaków identyfikacyjnych dla wyrobów dopuszczonych do konsumpcji. Stosowanie takich oznaczeń lub znaków nie może stwarzać przeszkód w handlu wewnątrzwspólnotowym.

Z uwagi na fakt, że stosowanie tych oznaczeń lub znaków nie powinno prowadzić do podwójnego opodatkowania, należy wyraźnie stwierdzić, że państwa członkowskie wprowadzające oznaczenia muszą zwrócić, umorzyć lub zwolnić wszelkie kwoty zapłacone lub wniesione tytułem gwarancji w celu otrzymania takich oznaczeń lub znaków, jeśli podatek akcyzowy stał się wymagalny w innym państwie członkowskim i został tam pobrany.

Niemniej jednak, aby uniknąć jakichkolwiek nadużyć, państwa członkowskie, które wydały takie oznaczenia lub znaki, powinny móc uzależnić zwrot, umorzenie lub zwolnienie przedmiotowych kwot od przedstawienia dowodu, że te oznaczenia lub znaki zostały usunięte lub zniszczone.

(32) Stosowanie standardowych wymogów w odniesieniu do przemieszczania i monitorowania wyrobów akcyzowych mogłoby stanowić nadmierne obciążenie administracyjne dla drobnych producentów wina. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwalniania takich producentów z niektórych wymogów.

(33) Należy uwzględnić fakt, że nie zostało jeszcze opracowane wspólne podejście w sprawie wyrobów akcyzowych stanowiących zapasy przeznaczone dla statków i samolotów.

(34) Jeżeli chodzi o wyroby akcyzowe używane do budowy i konserwacji mostów transgranicznych między państwami członkowskimi, w celu ograniczenia obciążeń administracyjnych te państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjęcia środków stanowiących odstępstwo od zwykłych zasad i procedur mających zastosowanie do wyrobów akcyzowych przemieszczanych z jednego państwa członkowskiego do drugiego.

▼B

(35) Środki służące wdrożeniu niniejszej dyrektywy należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([1]).

(36) Aby umożliwić dostosowanie się do elektronicznego systemu monitorowania przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, należy umożliwić państwom członkowskim skorzystanie z okresu przejściowego, w którym przemieszczanie mogłoby nadal odbywać się z zachowaniem formalności określonych w dyrektywie 92/12/EWG.

(37) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, czyli zapewnienie wspólnych zasad w odniesieniu do pewnych aspektów podatku akcyzowego, nie może być osiągnięty w wystarczającym stopniu na poziomie państw członkowskich, a ze względu na skalę i skutki może być skuteczniej osiągnięty na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ogólne zasady dotyczące podatku akcyzowego nakładanego bezpośrednio lub pośrednio na konsumpcję poniższych wyrobów, zwanych dalej „wyrobami akcyzowymi”:

a) produkty energetyczne i energia elektryczna objęte dyrektywą 2003/96/WE;

b) alkohol i napoje alkoholowe objęte dyrektywami 92/83/EWG i 92/84/EWG;

c) wyroby tytoniowe objęte dyrektywami 95/59/WE, 92/79/EWG i 92/80/EWG.

2. Dla szczególnych celów państwa członkowskie mogą nakładać na wyroby akcyzowe inne podatki pośrednie pod warunkiem, że podatki te są zgodne ze wspólnotowymi przepisami podatkowymi dotyczącymi podatku akcyzowego lub podatku od wartości dodanej w zakresie określenia podstawy opodatkowania, obliczania podatku, wymagalności i monitorowania podatku, z wyłączeniem przepisów dotyczących zwolnień.

3. Państwa członkowskie mogą nakładać podatki na:

a) produkty inne niż wyroby akcyzowe;

b) świadczenie usług, w tym związanych z wyrobami akcyzowymi, które to podatki nie mają charakteru podatków obrotowych.

Nakładanie takich podatków nie może jednak powodować zwiększenia formalności przy przekraczaniu granic w handlu pomiędzy państwami członkowskimi.

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

▼B

Artykuł 2

Wyroby akcyzowe podlegają opodatkowaniu akcyzą w momencie:

a) ich produkcji, w tym, w stosownych przypadkach, ich wydobycia na terytorium Wspólnoty;

b) ich importu na terytorium Wspólnoty.

Artykuł 3

1. Formalności określone we wspólnotowych przepisach celnych dotyczące wprowadzania wyrobów na obszar celny Wspólnoty stosuje się odpowiednio do wyrobów akcyzowych wprowadzanych do Wspólnoty z terytorium, o którym mowa w art. 5 ust. 2.

2. Formalności określone we wspólnotowych przepisach celnych dotyczące wyprowadzania wyrobów z obszaru celnego Wspólnoty stosuje się odpowiednio do wyrobów akcyzowych wyprowadzanych ze Wspólnoty na terytorium, o którym mowa w art. 5 ust. 2.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, w odniesieniu do wyrobów akcyzowych przemieszczanych między terytorium Finlandii, określonym w art. 4 pkt 2, a terytoriami, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. c), Finlandia ma prawo stosować takie same procedury, jak stosowane w odniesieniu do takiego przemieszczania na jej terytorium określonym w art. 4 pkt 2.

4. Przepisy rozdziałów III i IV nie mają zastosowania do wyrobów akcyzowych objętych zawieszającą procedurą celną.

Artykuł 4

Na użytek niniejszej dyrektywy oraz jej przepisów wykonawczych stosuje się następujące definicje:

1) „uprawniony prowadzący skład podatkowy” oznacza osobę fizyczną lub prawną uprawnioną przez właściwe organy państwa członkowskiego w ramach swojej działalności do produkowania, przetwarzania, przechowywania, odbierania lub wysyłania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy w składzie podatkowym;

2) „państwo członkowskie” i „terytorium państwa członkowskiego” oznaczają terytorium każdego państwa członkowskiego Wspólnoty, do którego zastosowanie ma Traktat zgodnie z jego art. 299, z wyjątkiem terytoriów trzecich;

3) „Wspólnota” i „terytorium Wspólnoty” oznaczają terytoria państw członkowskich zgodnie z definicją w pkt 2;

4) „terytorium trzecie” oznacza terytoria, o których mowa w art. 5 ust. 2 i 3;

5) „państwo trzecie” oznacza każde państwo lub terytorium, do których nie ma zastosowania Traktat;

▼B

6) „zawieszająca procedura celna” oznacza którąkolwiek z procedur specjalnych określonych w rozporządzeniu (EWG) nr 2913/92 dotyczących dozoru celnego, któremu poddawane są wyroby niewspólnotowe w momencie wprowadzenia na wspólnotowy obszar celny, do miejsca składowania czasowego, do wolnych obszarów celnych lub składów wolnocłowych, oraz pozostałe procedury, o których mowa w art. 84 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia;

7) „procedura zawieszenia poboru akcyzy” oznacza procedurę podatkową stosowaną w odniesieniu do produkcji, przetwarzania, przechowywania lub przemieszczania wyrobów akcyzowych nieobjętych zawieszającą procedurą celną, przy zawieszonym poborze akcyzy;

8) „import wyrobów akcyzowych” oznacza wprowadzenie wyrobów akcyzowych na terytorium Wspólnoty, o ile wyroby te w chwili ich wprowadzenia na terytorium Wspólnoty nie zostają objęte zawieszającą procedurą celną, a także ich zwolnienie z zawieszającej procedury celnej;

9) „zarejestrowany odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną uprawnioną przez właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia, w ramach swojej działalności i na warunkach określonych przez te organy, do odbioru wyrobów akcyzowych przemieszczanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy z innego państwa członkowskiego;

10) „zarejestrowany wysyłający” oznacza osobę fizyczną lub prawną uprawnioną przez właściwe organy państwa członkowskiego importu, w ramach swojej działalności i na warunkach określonych przez te organy, jedynie do wysyłania wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy w momencie dopuszczenia do swobodnego obrotu zgodnie z art. 79 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;

11) „skład podatkowy” oznacza miejsce, w którym wybory akcyzowe są produkowane, przetwarzane, przechowywane, odbierane lub wysyłane w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy przez uprawnionego prowadzącego skład podatkowy w ramach jego działalności, z zastrzeżeniem pewnych warunków określonych przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym znajduje się skład podatkowy.

Artykuł 5

1. Niniejsza dyrektywa i dyrektywy, o których mowa w art. 1, mają zastosowanie na terytorium Wspólnoty.

2. Niniejsza dyrektywa i dyrektywy, o których mowa w art. 1, nie mają zastosowania na poniższych terytoriach stanowiących część obszaru celnego Wspólnoty:

a) Wyspy Kanaryjskie;

b) francuskie departamenty zamorskie;

c) Wyspy Alandzkie;

d) Wyspy Normandzkie.

▼B

3. Niniejsza dyrektywa oraz dyrektywy, o których mowa w art. 1, nie mają zastosowania na terytoriach objętych zakresem art. 299 ust. 4 Traktatu ani na poniższych innych terytoriach niestanowiących części obszaru celnego Wspólnoty:

a) wyspa Helgoland;

b) terytorium Büsingen;

c) Ceuta;

d) Melilla;

e) Livigno;

f) Campione d'Italia;

g) włoskie wody jeziora Lugano.

4. Hiszpania może powiadomić za pomocą oświadczenia, że niniejsza dyrektywa oraz dyrektywy, o których mowa w art. 1, mają zastosowanie na Wyspach Kanaryjskich – pod warunkiem pewnych działań dostosowujących w związku z bardzo odległym położeniem tych wysp – w stosunku do wszystkich lub niektórych wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 1, począwszy od pierwszego dnia drugiego miesiąca po złożeniu takiego oświadczenia.

5. Francja może powiadomić za pomocą oświadczenia, że niniejsza dyrektywa oraz dyrektywy, o których mowa w art. 1, mają zastosowanie we francuskich departamentach zamorskich – pod warunkiem pewnych działań dostosowujących w związku z bardzo odległym położeniem tych departamentów – w stosunku do wszystkich lub niektórych wyrobów akcyzowych, o których mowa w art. 1, począwszy od pierwszego dnia drugiego miesiąca po złożeniu takiego oświadczenia.

6. Przepisy niniejszej dyrektywy nie uniemożliwiają zachowania przez Grecję szczególnego statusu przyznanego Górze Athos, zagwarantowanego w art. 105 greckiej konstytucji.

Artykuł 6

1. Uwzględniając konwencje i traktaty zawarte, odpowiednio, z Francją, Włochami, Cyprem i Zjednoczonym Królestwem, Księstwo Monako, San Marino oraz suwerenne strefy Zjednoczonego Królestwa Akrotiri i Dhekelia oraz wyspa Man nie są uznawane, na użytek niniejszej dyrektywy, za państwa trzecie.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić, by przemieszczanie wyrobów akcyzowych:

a) mające początek w Księstwie Monako lub przeznaczone dla Księstwa Monako było uznawane za przemieszczanie mające początek we Francji lub przeznaczone dla Francji;

b) mające początek w San Marino lub przeznaczone dla San Marino było uznawane za przemieszczanie mające początek we Włoszech lub przeznaczone dla Włoch;

c) mające początek w suwerennych strefach Zjednoczonego Królestwa Akrotiri i Dhekelia lub przeznaczone dla suwerennych stref Zjednoczonego Królestwa Akrotiri i Dhekelia było uznawane za przemieszczanie mające początek na Cyprze lub przeznaczone dla Cypru;

d) mające początek na wyspie Man lub przeznaczone dla wyspy Man było uznawane za przemieszczanie mające początek w Zjednoczonym Królestwie lub przeznaczone dla Zjednoczonego Królestwa.

▼B

3. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki, aby zapewnić, by przemieszczanie wyrobów akcyzowych mające początek w Jungholz i Mittelberg (Kleines Walsertal) lub przeznaczone dla Jungholz i Mittelberg (Kleines Walsertal) było uznawane za przemieszczanie mające początek w Niemczech lub przeznaczone dla Niemiec.

ROZDZIAŁ II

OBOWIĄZEK PODATKOWY, ZWROT, ZWOLNIENIE

SEKCJA 1

Miejsce i moment powstania obowiązku podatkowego

Artykuł 7

1. Podatek akcyzowy staje się wymagalny w momencie dopuszczenia do konsumpcji w państwie członkowskim dopuszczenia do konsumpcji.

2. Na użytek niniejszej dyrektywy „dopuszczenie do konsumpcji" oznacza:

a) opuszczenie procedury zawieszenia poboru akcyzy w odniesieniu do wyrobów akcyzowych, w tym opuszczenie niezgodne z przepisami;

b) przechowywanie poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy wyrobów akcyzowych, na które nie nałożono akcyzy zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa wspólnotowego i ustawodawstwa krajowego;

c) produkcja wyrobów akcyzowych poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, w tym produkcja niezgodna z przepisami;

d) import wyrobów akcyzowych, w tym import niezgodny z przepisami, chyba że natychmiast po dokonaniu importu wyroby te zostaną objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy.

3. Momentem dopuszczenia do konsumpcji jest:

a) w sytuacjach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) – moment odbioru wyrobów akcyzowych przez zarejestrowanego odbiorcę;

b) w sytuacjach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) – moment odbioru wyrobów akcyzowych przez odbiorcę;

c) w sytuacjach, o których mowa w art. 17 ust. 2 – moment odbioru wyrobów akcyzowych w miejscu dostawy bezpośredniej.

4. Za dopuszczenie do konsumpcji nie uważa się całkowitego zniszczenia ani nieodwracalnej utraty wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli zniszczenie lub utrata wynikają z właściwości tych wyrobów, nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej lub wynikają z zezwolenia udzielonego przez właściwe organy państwa członkowskiego.

Na użytek niniejszej dyrektywy wyroby uważa się za całkowicie zniszczone lub nieodwracalnie utracone, gdy nie mogą już zostać wykorzystane jako wyroby akcyzowe.

▼B

Całkowite zniszczenie lub nieodwracalną utratę danych wyrobów akcyzowych wykazuje się właściwym organom państwa członkowskiego, w którym doszło do całkowitego zniszczenia lub nieodwracalnej utraty tych wyrobów, lub – jeżeli nie można określić miejsca, w którym doszło do utraty – państwa członkowskiego, w którym je wykryto, w sposób wymagany przez te organy.

5. Każde państwo członkowskie ustanawia własne zasady i warunki ustalania strat, o których mowa w ust. 4.

Artykuł 8

1. Osobą zobowiązaną do zapłaty podatku akcyzowego, który stał się wymagalny, jest:

a) w odniesieniu do opuszczenia procedury zawieszenia poboru akcyzy w odniesieniu do wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 7 ust. 2 lit. a):

(i) uprawniony prowadzący skład podatkowy, zarejestrowany odbiorca lub każda inna osoba zwalniająca wyroby akcyzowe, lub w imieniu której wyroby te są zwalniane z procedury zawieszenia poboru akcyzy oraz – w przypadku niezgodnego z przepisami opuszczenia składu podatkowego – każda inna osoba, która uczestniczyła w takim zwolnieniu;

(ii) w przypadku niezgodnego z przepisami przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, zgodnie z art. 10 ust. 1, 2 i 4: uprawniony prowadzący skład podatkowy, zarejestrowany wysyłający lub każda inna osoba, która udzieliła gwarancji zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2, oraz każda osoba, która uczestniczyła w niezgodnym z przepisami opuszczeniu i która wiedziała lub powinna była wiedzieć o nieprawidłowym charakterze tego opuszczenia;

b) w odniesieniu do przechowywania wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 7 ust. 2 lit. b): każda osoba przechowująca wyroby akcyzowe oraz każda inna osoba uczestnicząca w ich przechowywaniu;

c) w odniesieniu do produkcji wyrobów akcyzowych, o której mowa w art. 7 ust. 2 lit. c): producent wyrobów akcyzowych oraz – w przypadku produkcji niezgodnej z przepisami – każda inna osoba, która uczestniczyła w ich produkcji;

d) w odniesieniu do importu wyrobów akcyzowych, o którym mowa w art. 7 ust. 2 lit. d): osoba, która zgłasza wyroby akcyzowe lub w imieniu której wyroby są zgłaszane w momencie importu oraz – w przypadku importu niezgodnego z przepisami – każda inna osoba uczestnicząca w imporcie.

2. Jeżeli w odniesieniu do tego samego długu akcyzowego występuje kilku dłużników, są oni solidarnie zobowiązani do zapłaty tego długu.

Artykuł 9

Stosuje się warunki wymagalności i stawki podatku akcyzowego obowiązujące w państwie członkowskim, w którym ma miejsce dopuszczenie do konsumpcji, w dniu, w którym podatek akcyzowy staje się wymagalny.

▼B

Podatek akcyzowy jest nakładany i pobierany oraz w stosownych przypadkach zwracany lub umarzany zgodnie z procedurą ustanowioną przez każde państwo członkowskie. Państwa członkowskie stosują te same procedury do wyrobów krajowych oraz do wyrobów pochodzących z innych państw członkowskich.

Artykuł 10

1. Jeżeli w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy wystąpiła nieprawidłowość prowadząca do ich dopuszczenia do konsumpcji zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a), dopuszczenie do konsumpcji następuje w państwie członkowskim, w którym wystąpiła nieprawidłowość.

2. Jeżeli w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy wykryto nieprawidłowość prowadzącą do ich dopuszczenia do konsumpcji zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a), i jeśli ustalenie miejsca wystąpienia nieprawidłowości jest niemożliwe, uznaje się, że wystąpiła ona w państwie członkowskim, w którym została wykryta, i w momencie jej wykrycia.

3. W sytuacjach, o których mowa w ust. 1 i 2, właściwe organy państwa członkowskiego, w którym wyroby dopuszczono lub uznaje się, że dopuszczono do konsumpcji, informują właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki.

4. Jeżeli wyroby akcyzowe objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy nie dotarły do miejsca przeznaczenia, a w trakcie przemieszczania nie wykryto żadnej nieprawidłowości prowadzącej do dopuszczenia tych wyrobów do konsumpcji zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a), uznaje się, że nieprawidłowość wystąpiła w państwie członkowskim wysyłki i w momencie rozpoczęcia przemieszczania, chyba że w ciągu czterech miesięcy od rozpoczęcia przemieszczania zgodnie z art. 20 ust. 1, właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki otrzymają wystarczające dowody, że przemieszczanie dobiegło końca zgodnie z art. 20 ust. 2, lub potwierdzające miejsce wystąpienia nieprawidłowości.

Jeżeli osoba, która wniosła gwarancję zgodnie z art. 18, nie została lub nie mogła zostać poinformowana, że wyroby nie dotarły do miejsca przeznaczenia, ma ona miesiąc, licząc od przekazania jej takiej informacji przez właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki, na przedstawienie dowodu, że przemieszczanie dobiegło końca zgodnie z art. 20 ust. 2, lub potwierdzającego miejsce wystąpienia nieprawidłowości.

5. Jeśli jednak – w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 4 – przed upływem okresu trzech lat od daty rozpoczęcia przemieszczania zgodnie z art. 20 ust. 1 zostanie ustalone, w którym państwie członkowskim nieprawidłowość rzeczywiście wystąpiła, zastosowanie mają przepisy ust. 1.

W takich sytuacjach właściwe organy państwa członkowskiego, w którym wystąpiła nieprawidłowość, informują właściwe organy państwa członkowskiego, w którym podatek akcyzowy został nałożony, a one go zwracają lub umarzają po przedstawieniu potwierdzenia nałożenia podatku akcyzowego w tym drugim państwie członkowskim.

6. Na użytek niniejszego artykułu „nieprawidłowość” oznacza sytuację, do której dochodzi w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, inną niż sytuacja, o której mowa w art. 7 ust. 4, i powodującą, że przemieszczenie lub część przemieszczenia wyrobów akcyzowych nie zakończyły się zgodnie z art. 20 ust. 2.

▼B

SEKCJA 2

Zwrot i umorzenie

Artykuł 11

Oprócz przypadków, o których mowa w art. 33 ust. 6, art. 36 ust. 5 oraz art. 38 ust. 3, jak również przypadków przewidzianych w dyrektywach, o których mowa w art. 1, właściwe organy państwa członkowskiego, w którym dane wyroby akcyzowe zostały dopuszczone do konsumpcji, mogą na wniosek zainteresowanej osoby zwrócić lub umorzyć podatek akcyzowy od tych wyrobów w sytuacjach i na warunkach określonych przez państwa członkowskie w celu zapobiegania wszelkim przypadkom uchylania się od opodatkowania lub nadużyciom.

Taki zwrot lub umorzenie nie może powodować zwolnień innych niż przewidziane w art. 12 lub w jednej z dyrektyw, o których mowa w art. 1.

SEKCJA 3

Zwolnienia

Artykuł 12

1. Wyroby akcyzowe są zwolnione z podatku akcyzowego w przypadkach, kiedy mają być wykorzystywane:

a) w kontekście stosunków dyplomatycznych lub konsularnych;

b) przez organizacje międzynarodowe uznawane przez organy publiczne przyjmującego państwa członkowskiego oraz członków takich organizacji, w granicach i na warunkach określonych w konwencjach międzynarodowych ustanawiających takie organizacje lub w umowach w sprawie siedzib;

c) przez siły zbrojne państwa będącego stroną Traktatu Północnoatlantyckiego, innego niż państwo członkowskie, na terytorium którego podatek akcyzowy jest wymagalny, do użytku tych sił zbrojnych lub towarzyszącego personelu cywilnego lub też w celu zaopatrzenia ich mes lub kantyn;

d) przez siły zbrojne Zjednoczonego Królestwa stacjonujące na Cyprze zgodnie z Traktatem ustanawiającym Republikę Cypryjską z dnia 16 sierpnia 1960 r., do użytku tych sił zbrojnych lub towarzyszącego personelu cywilnego lub też w celu zaopatrzenia ich mes lub kantyn;

e) do konsumpcji zgodnie z umową zawartą z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi, pod warunkiem że taka umowa jest dopuszczona lub dozwolona w odniesieniu do zwolnienia z podatku od wartości dodanej.

2. Zwolnienia podlegają warunkom i ograniczeniom określonym przez przyjmujące państwo członkowskie. Państwa członkowskie mogą przyznać zwolnienie w postaci zwrotu podatku akcyzowego.

▼B

Artykuł 13

1. Bez uszczerbku dla art. 21 ust. 1, wyrobom akcyzowym przemieszczanym w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, przeznaczonym dla odbiorcy wymienionego w art. 12 ust. 1, towarzyszy świadectwo zwolnienia z podatku.

2. Formę i treść świadectwa zwolnienia określa Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 43 ust. 2.

3. Procedura przewidziana w art. 21–27 nie ma zastosowania, jeżeli przemieszczenia wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy do sił zbrojnych, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. c), są objęte procedurą bezpośrednio opartą na Traktacie Północnoatlantyckim.

Państwa członkowskie mogą jednak przewidzieć, że procedura określona w art. 21–27 stosowana jest do takich przemieszczeń odbywających się w całości na ich terytorium lub, na mocy porozumienia między zainteresowanymi państwami członkowskimi, między ich terytoriami.

Artykuł 14

1. Państwa członkowskie mogą zwalniać z podatku akcyzowego wyroby akcyzowe dostarczane przez sklepy wolnocłowe, które to wyroby są przewożone w osobistym bagażu podróżnych udających się drogą powietrzną lub morską na terytorium trzecie lub do państwa trzeciego.

2. Wyroby dostarczane na pokładach samolotów lub statków w czasie lotu lub podróży morskiej na terytorium trzecie lub do państwa trzeciego są traktowane w taki sam sposób, jak wyroby dostarczane przez sklepy wolnocłowe.

3. Państwa członkowskie podejmują konieczne środki w celu zapewnienia stosowania zwolnień przewidzianych w ust. 1 i 2 w taki sposób, aby zapobiec wszelkim możliwym przypadkom uchylania się od opodatkowania, unikania opodatkowania lub nadużyć.

4. Państwa członkowskie, w których w dniu 1 lipca 2008 r. istnieją sklepy wolnocłowe usytuowane poza portami lotniczymi lub portami morskimi, do dnia 1 stycznia 2017 r. mogą nadal zwalniać z podatku akcyzowego wyroby akcyzowe sprzedawane przez te sklepy i przewożone w osobistym bagażu podróżnych udających się na terytorium trzecie lub do państwa trzeciego.

5. Na użytek niniejszego artykułu stosuje się następujące definicje:

a) „sklep wolnocłowy” oznacza każdą działalność usytuowaną w obrębie portu lotniczego lub portu morskiego, która spełnia warunki określone przez właściwe organy państwa członkowskiego, w szczególności zgodnie z ust. 3;

b) „podróżujący na terytorium trzecie lub do państwa trzeciego” oznacza każdego pasażera posiadającego dokument podróży uprawniający do podróży lotniczej lub morskiej, stwierdzający, że ostatecznym celem podróży jest port lotniczy lub morski usytuowany na terytorium trzecim lub w państwie trzecim.

▼B

ROZDZIAŁ III

PRODUKCJA, PRZETWARZANIE I PRZECHOWYWANIE

Artykuł 15

1. Każde państwo członkowskie określa własne przepisy dotyczące produkcji, przetwarzania i przechowywania wyrobów akcyzowych, z zastrzeżeniem przepisów niniejszej dyrektywy.

2. Produkcja, przetwarzanie i przechowywanie wyrobów akcyzowych, jeżeli podatek akcyzowy nie został zapłacony, mają miejsce w składzie podatkowym.

Artykuł 16

1. Otwarcie i prowadzenie składu podatkowego przez uprawnionego prowadzącego skład podatkowy jest uzależnione od uzyskania zezwolenia właściwych organów państwa członkowskiego, w którym znajduje się skład podatkowy.

Zezwolenie jest wydawane na warunkach, jakie organy mają prawo określić w celu zapobiegania wszelkim ewentualnym przypadkom uchylania się od opodatkowania lub nadużyciom.

2. Uprawniony prowadzący skład podatkowy ma obowiązek:

a) w miarę potrzeby złożyć gwarancję zabezpieczającą ryzyko związane z produkcją, przetwarzaniem i przechowywaniem wyrobów akcyzowych;

b) przestrzegać wymogów określonych przez państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się skład podatkowy;

c) prowadzić ewidencję zapasów i przemieszczania wyrobów akcyzowych dla każdego składu podatkowego;

d) wprowadzać wszelkie wyroby akcyzowe przemieszczane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy do jego składu podatkowego i je księgować zaraz po zakończeniu przemieszczania, chyba że zastosowanie ma art. 17 ust. 2;

e) wyrażać zgodę na wszelkie monitorowanie i kontrole zapasów.

Warunki dotyczące gwarancji, o której mowa w lit. a), są określane przez właściwe organy państwa członkowskiego, które wydało zezwolenie na prowadzenie składu podatkowego.

ROZDZIAŁ IV

PRZEMIESZCZANIE WYROBÓW AKCYZOWYCH W PROCEDURZE ZAWIESZENIA POBORU AKCYZY

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 17

1. Wyroby akcyzowe mogą być przemieszczane w procedurze zawieszenia poboru akcyzy na terytorium Wspólnoty, także wtedy, gdy wyroby przemieszczane są przez państwo lub terytorium trzecie:

▼B

a) ze składu podatkowego do:

(i) innego składu podatkowego;

(ii) zarejestrowanego odbiorcy;

(iii) miejsca, z którego wyroby akcyzowe opuszczają terytorium Wspólnoty, zgodnie z art. 25 ust. 1;

(iv) odbiorcy, o którym mowa w art. 12 ust. 1, jeśli wyroby są wysyłane z innego państwa członkowskiego;

b) z miejsca importu do jednego z miejsc przeznaczenia, o których mowa w lit. a), jeśli wyroby są wysyłane przez zarejestrowanego wysyłającego.

Na użytek niniejszego artykułu „miejscem importu" jest miejsce, w którym znajdują się wyroby w momencie dopuszczenia do swobodnego obrotu zgodnie z art. 79 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. a) ppkt (i) i (ii) oraz ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, a także z wyjątkiem sytuacji, o których mowa w art. 19 ust. 3, państwo członkowskie przeznaczenia może, na warunkach, jakie samo określi, zezwolić na przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy do miejsca dostawy bezpośredniej znajdującego się na terytorium tego państwa, jeśli takie miejsce zostało wyznaczone przez uprawnionego prowadzącego skład w państwie członkowskim przeznaczenia lub przez zarejestrowanego odbiorcę.

Taki uprawniony prowadzący skład podatkowy lub zarejestrowany odbiorca pozostaje odpowiedzialny za przedstawienie raportu odbioru, o którym mowa w art. 24 ust. 1.

3. Ustępy 1 i 2 mają zastosowanie również do przemieszczania wyrobów akcyzowych o stawce zerowej, które nie zostały dopuszczone do konsumpcji.

Artykuł 18

1. Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki wymagają, na ustalonych przez siebie warunkach, złożenia przez uprawnionego prowadzącego skład podatkowy wysyłki lub zarejestrowanego wysyłającego gwarancji na pokrycie ryzyka związanego z przemieszczaniem w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki, na określonych przez nie warunkach, mogą zezwolić na to, by gwarancję, o której mowa w ust. 1, złożył przewoźnik lub spedytor, właściciel wyrobów akcyzowych, odbiorca lub złożyły wspólnie co najmniej dwie z tych osób i osób wymienionych w ust. 1.

3. Gwarancja jest ważna w całej Wspólnocie. Państwa członkowskie określają szczegółowe przepisy dotyczące gwarancji.

4. Państwo członkowskie wysyłki może zwolnić z obowiązku składania gwarancji w odniesieniu do przemieszczeń wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy w przypadku:

a) przemieszczania odbywającego się całkowicie na terytorium tego państwa;

b) przemieszczania produktów energetycznych na terytorium Wspólnoty drogą morską lub stałym rurociągiem, jeśli wyrażą na to zgodę inne zainteresowane państwa członkowskie.

▼B

Artykuł 19

1. Zarejestrowany odbiorca nie może przechowywać ani wysyłać wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

2. Zarejestrowany odbiorca ma obowiązek spełnić następujące warunki:

a) przed wysłaniem wyrobów akcyzowych zagwarantować płatność podatku akcyzowego na warunkach określonych przez właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia;

b) prowadzić rejestry wyrobów akcyzowych otrzymanych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy zaraz po zakończeniu przemieszczania;

c) wyrażać zgodę na wszelkie kontrole umożliwiające właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia potwierdzenie, że określone wyroby zostały faktycznie odebrane.

3. W przypadku zarejestrowanego odbiorcy otrzymującego wyroby akcyzowe sporadycznie uprawnienie określone w art. 4 ust. 9 ogranicza się do określonej ilości wyrobów akcyzowych, jednego wysyłającego i określonego czasu. Państwa członkowskie mogą ograniczyć to uprawnienie do jednego przemieszczenia.

Artykuł 20

1. Przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy rozpoczyna się, w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w momencie gdy wyroby akcyzowe opuszczają skład podatkowy wysyłki, a w przypadkach, o których mowa w jego art. 17 ust. 1 lit. b), w momencie gdy zostają dopuszczone do swobodnego obrotu zgodnie z art. 79 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

2. Przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy kończy się, w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) i (iv) oraz w art. 17 ust. 1 lit. b), w momencie gdy odbiorca przyjął dostawę wyrobów akcyzowych, a w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iii), w momencie gdy wyroby opuściły terytorium Wspólnoty.

SEKCJA 2

Zasady przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy

Artykuł 21

1. Przemieszczanie wyrobów akcyzowych jest uznawane za przemieszczanie w procedurze zawieszenia poboru akcyzy tylko wówczas, gdy dokonywane jest na podstawie elektronicznego dokumentu administracyjnego stosowanego zgodnie z ust. 2 i 3.

▼B

2. Na użytek ust. 1 niniejszego artykułu wysyłający przedstawia właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki projekt elektronicznego dokumentu administracyjnego, korzystając z systemu komputerowego, o którym mowa w art. 1 decyzji nr 1152/2003/WE, zwanego dalej „systemem komputerowym”.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przeprowadzają elektroniczną weryfikację danych zawartych w projekcie elektronicznego dokumentu administracyjnego.

Jeśli dane te są nieprawidłowe wysyłający jest o tym bezzwłocznie informowany.

Jeśli dane te są prawidłowe, właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki nadają temu dokumentowi niepowtarzalny administracyjny numer ewidencyjny i przekazują go wysyłającemu.

4. W przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) i (iv), art. 17 ust. 1 lit. b) oraz art. 17 ust. 2, właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki bezzwłocznie przekazują elektroniczny dokument administracyjny właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia, które przesyłają go odbiorcy, jeśli odbiorcą jest uprawniony prowadzący skład podatkowy lub zarejestrowany odbiorca.

Jeśli wyroby akcyzowe są przeznaczone dla uprawnionego prowadzącego skład podatkowy w państwie członkowskim wysyłki, właściwe organy tego państwa członkowskiego przekazują elektroniczny dokument administracyjny bezpośrednio takiemu prowadzącemu skład.

5. W przypadku, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) niniejszej dyrektywy, właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przekazują elektroniczny dokument administracyjny właściwym organom państwa członkowskiego, w którym jest składane zgłoszenie wywozowe w zastosowaniu art. 161 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2913/92, zwanego dalej „państwem członkowskim wywozu”, jeśli to państwo członkowskie nie jest państwem członkowskim wysyłki.

6. Wysyłający przekazuje osobie towarzyszącej wyrobom akcyzowym wydrukowaną wersję elektronicznego dokumentu administracyjnego lub inny dokument handlowy, w których wyraźnie zaznaczono niepowtarzalny administracyjny numer ewidencyjny. Dokument ten musi być przedstawiany na żądanie właściwych organów w czasie całego przemieszczenia w procedurze zawieszenia poboru akcyzy.

7. Wysyłający może unieważnić elektroniczny dokument administracyjny do momentu rozpoczęcia przemieszczania zgodnie z art. 20 ust. 1.

8. W trakcie przemieszczania w procedurze zawieszenia poboru akcyzy wysyłający może za pośrednictwem systemu komputerowego zmienić miejsce przeznaczenia na jedno z miejsc, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) pkt (i), (ii) lub (iii), lub, w stosownych przypadkach, w art. 17 ust. 2.

Artykuł 22

1. W przypadku przemieszczania produktów energetycznych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy drogą morską lub wodami śródlądowymi do odbiorcy, który w momencie przedstawienia przez wysyłającego projektu elektronicznego dokumentu administracyjnego, o którym mowa w art. 21 ust. 2, nie jest ostatecznie znany, właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki mogą zezwolić wysyłającemu na pominięcie danych dotyczących odbiorcy w tym dokumencie.

▼B

2. Niezwłocznie po uzyskaniu danych dotyczących odbiorcy i nie później niż w momencie zakończenia przemieszczenia wysyłający, korzystając z procedury, o której mowa art. 21 ust. 8, przekazuje je właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki.

Artykuł 23

Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki mogą, na warunkach określonych przez to państwo członkowskie, zezwolić wysyłającemu na dokonanie podziału przemieszczania produktów energetycznych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy na co najmniej dwa przemieszczenia, pod warunkiem że:

1) całkowita ilość wyrobów akcyzowych nie ulegnie zmianie;

2) podział nastąpi na terytorium państwa członkowskiego, które zezwoli na taką procedurę;

3) właściwe organy tego państwa członkowskiego zostaną poinformowane o miejscu, w którym nastąpi podział.

Państwa członkowskie informują Komisję, czy i na jakich warunkach zezwalają na dokonanie podziału przemieszczania na swoim terytorium. Komisja przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 24

1. Niezwłocznie po odbiorze wyrobów akcyzowych w miejscach przeznaczenia, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) lub (iv) lub w art. 17 ust. 2, i – z wyjątkiem przypadków należycie uzasadnionych zgodnie z wymogami właściwych organów – nie później niż w ciągu pięciu dni roboczych od zakończenia przemieszczenia, odbiorca składa właściwym organom raport z ich odbioru, zwany dalej „raportem odbioru”, za pośrednictwem systemu komputerowego.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia określają procedury składania raportu odbioru wyrobów przez odbiorców, o których mowa w art. 12 ust. 1.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia przeprowadzają elektroniczną weryfikację danych przedstawionych w raporcie odbioru.

Jeśli dane te są nieprawidłowe, odbiorca jest o tym bezzwłocznie informowany.

Jeśli dane te są prawidłowe, właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia przekazują odbiorcy potwierdzenie zarejestrowania raportu odbioru i przesyłają ten raport właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki.

4. Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przekazują raport odbioru wysyłającemu. Jeśli miejsce wysyłki i miejsce przeznaczenia znajdują się w tym samym państwie członkowskim, właściwe organy tego państwa członkowskiego przekazują raport bezpośrednio wysyłającemu.

▼B

Artykuł 25

1. W przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) i w odpowiednich przypadkach w art. 17 ust. 1 lit. b) niniejszej dyrektywy, właściwe organy państwa członkowskiego wywozu wypełniają raport wywozu, na podstawie potwierdzenia wystawionego przez urząd celny wyprowadzenia, o którym mowa w art. 793 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ([1]), lub przez urząd, w którym dopełniono formalności, o których mowa w art. 3 ust. 2 niniejszej dyrektywy, potwierdzającego opuszczenie przez wyroby akcyzowe terytorium Wspólnoty.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego wywozu przeprowadzają elektroniczną weryfikację danych wynikających z potwierdzenia, wspomnianego w ust. 1. Po zweryfikowaniu tych danych i jeżeli państwo członkowskie wysyłki nie jest państwem członkowskim wywozu, właściwe organy państwa członkowskiego wywozu przesyłają raport wywozu właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przekazują raport wywozu wysyłającemu.

Artykuł 26

1. W drodze odstępstwa od art. 21 ust. 1, jeśli system komputerowy jest niedostępny w państwie członkowskim wysyłki, wysyłający może rozpocząć przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy pod warunkiem, że:

a) wyrobom towarzyszy dokument w formie papierowej zawierający takie same dane jak projekt elektronicznego dokumentu administracyjnego, o którym mowa w art. 21 ust. 2;

b) przed rozpoczęciem przemieszczenia poinformuje właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki.

   Przed rozpoczęciem przemieszczania państwo członkowskie wysyłki może także zażądać kopii dokumentu, o którym mowa w lit. a), weryfikacji danych zawartych w tej kopii oraz – w przypadku gdy niedostępność systemu była zawiniona przez wysyłającego – stosownej informacji na temat przyczyn tej niedostępności.

2. Po przywróceniu dostępności systemu komputerowego wysyłający przedstawia projekt elektronicznego dokumentu administracyjnego zgodnie z art. 21 ust. 2.

Niezwłocznie gdy dane zawarte w elektronicznym dokumencie administracyjnym zostaną zatwierdzone zgodnie z art. 21 ust. 3, dokument ten zastępuje dokument w formie papierowej, o którym mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu. Artykuł 21 ust. 4 i 5 i art. 24 i 25 stosuje się odpowiednio.

3. Do momentu zatwierdzenia danych zawartych w elektronicznym dokumencie administracyjnym uznaje się, że przemieszczanie odbywało się w procedurze zawieszenia poboru akcyzy na podstawie dokumentu w formie papierowej, o którym mowa w ust. 1 lit. a).

([1]) Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

▼B

4. Wysyłający przechowuje w swojej ewidencji kopię dokumentu w formie papierowej, o którym mowa w ust. 1 lit. a).

5. Jeśli system komputerowy jest niedostępny w państwie członkowskim wysyłki, wysyłający przekazuje informacje, o których mowa w art. 21 ust. 8 lub w art. 23, za pomocą innych środków komunikacji. W tym celu powiadamia właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przed dokonaniem zmiany miejsca przeznaczenia lub podziału przemieszczenia. Ustępy 2–4 niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio.

Artykuł 27

1. Jeśli – w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) i (iv), art. 17 ust. 1 lit. b) oraz art. 17 ust. 2 – na koniec przemieszczania wyrobów akcyzowych nie można przedstawić raportu odbioru przewidzianego w art. 24 ust. 1 w terminie określonym w tym artykule, w związku z tym, że system komputerowy jest niedostępny w państwie członkowskim przeznaczenia lub że w sytuacji, o której mowa w art. 26 ust. 1, nie dopełniono jeszcze procedur, o których mowa w art. 26 ust. 2, odbiorca przedstawia właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia, z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków, dokument w formie papierowej, zawierający te same dane co raport odbioru i potwierdzający, że przemieszczenia zostało zakończone.

Z wyjątkiem przypadków, gdy odbiorca może w krótkim terminie przekazać raport odbioru przewidziany w art. 24 ust. 1 za pośrednictwem systemu komputerowego lub przypadków należycie uzasadnionych, właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia wysyłają kopię dokumentu w formie papierowej wspomnianego w akapicie pierwszym właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki, które przekazują kopię tego dokumentu wysyłającemu lub udostępniają mu ją.

Niezwłocznie po przywróceniu dostępności systemu komputerowego w państwie członkowskim przeznaczenia lub po dopełnieniu procedur, o których mowa w art. 26 ust. 2, odbiorca przedstawia raport odbioru zgodnie z art. 24 ust. 1. Artykuł 24 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

2. Jeśli – w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) – na koniec przemieszczania wyrobów akcyzowych nie można sporządzić raportu wywozu przewidzianego w art. 25 ust. 1, w związku z tym, że system komputerowy jest niedostępny w państwie członkowskim wywozu lub że w sytuacji, o której mowa w art. 26 ust. 1, nie dopełniono jeszcze procedur, o których mowa w art. 26 ust. 2, właściwe organy państwa członkowskiego wywozu wysyłają właściwym organom państwa członkowskiego wysyłki dokument w formie papierowej, zawierający te same dane co raport wywozu, potwierdzający, że przemieszczenia zostało zakończone, z wyjątkiem przypadków, gdy można w krótkim terminie sporządzić raport wywozu przewidziany w art. 25 ust. 1 za pośrednictwem systemu komputerowego lub przypadków należycie uzasadnionych.

Właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przekazują lub udostępniają wysyłającemu kopię dokumentu w formie papierowej wspomnianego w akapicie pierwszym.

▼B

Niezwłocznie po przywróceniu dostępności systemu komputerowego w państwie członkowskim wywozu lub po dopełnieniu procedur, o których mowa w art. 26 ust. 2, właściwe organy państwa członkowskiego wywozu wysyłają raport wywozu zgodnie z art. 25 ust. 1. Artykuł 25 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 28

1. Niezależnie od art. 27, raport odbioru przewidziany w art. 24 ust. 1 lub raport wywozu przewidziany w art. 25 ust. 1 stanowią dowód na to, że przemieszczanie wyrobów akcyzowych zostało zakończone zgodnie z art. 20 ust. 2.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, przy braku raportu odbioru lub raportu wywozu z innych przyczyn niż wymienione w art. 27, możliwe jest również przedstawienie alternatywnego dowodu na to, że przemieszczanie wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy zostało zakończone: w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) i (iv), art. 17 ust. 1 lit. b) oraz w art. 17 ust. 2 – w postaci potwierdzenia właściwych organów państwa członkowskiego przeznaczenia, na podstawie odpowiednich dowodów, że wysłane wyroby akcyzowe dotarły do deklarowanego miejsca przeznaczenia, lub, w przypadku, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) – w postaci potwierdzenia właściwych organów państwa członkowskiego, w którym znajduje się urząd celny wyprowadzenia, stanowiącego dowód na to, że wyroby akcyzowe opuściły terytorium Wspólnoty.

Na użytek akapitu pierwszego odpowiedni dowód stanowi dokument złożony przez odbiorcę, zawierający te same dane jak raport odbioru lub raport wywozu.

W przypadku dopuszczenia odpowiednich dowodów przez właściwe organy państwa członkowskiego wysyłki przemieszczenie zostaje zakończone w systemie komputerowym.

Artykuł 29

1. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 43 ust. 2, przyjmuje środki w celu ustalenia:

a) struktury i treści komunikatów wymienianych na użytek art. 21–25 pomiędzy osobami i właściwymi organami zainteresowanymi przemieszczaniem wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy;

b) zasad i procedur dotyczących wymiany komunikatów, o których mowa w lit. a);

c) struktury dokumentów w formie papierowej, o których mowa w art. 26 i 27.

2. Każde państwo członkowskie określa sytuacje, w których system komputerowy można uważać za niedostępny, oraz zasady i procedury postępowania w takich sytuacjach na użytek art. 26 i 27 oraz zgodnie z tymi artykułami.

▼B

SEKCJA 3

Procedury uproszczone

Artykuł 30

Państwa członkowskie mogą ustanowić uproszczone procedury w odniesieniu do przemieszczeń wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy odbywających się w całości na ich terytorium, w tym możliwość zwolnienia z wymogu elektronicznego nadzoru nad takim przemieszczeniami.

Artykuł 31

W drodze porozumienia i na warunkach ustalonych przez wszystkie zainteresowane państwa członkowskie można ustanowić uproszczone procedury do celów częstych i regularnych przemieszczeń wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, które mają miejsce pomiędzy terytoriami co najmniej dwóch państw członkowskich.

Przepis ten obejmuje przemieszczenia dokonywane za pośrednictwem stałych rurociągów.

ROZDZIAŁ V

PRZEMIESZCZANIE I OPODATKOWANIE WYROBÓW AKCYZOWYCH DOPUSZCZONYCH DO KONSUMPCJI

SEKCJA 1

Nabywanie przez osoby prywatne

Artykuł 32

1. Podatek akcyzowy od wyrobów akcyzowych nabywanych przez osoby prywatne na użytek własny i przewożonych przez nie z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego jest wymagalny tylko w państwie członkowskim, w którym wyroby akcyzowe zostały nabyte.

2. W celu ustalenia, czy wyroby akcyzowe, o których mowa w ust. 1, są przeznaczone na użytek własny danej osoby prywatnej, państwa członkowskie biorą pod uwagę w szczególności następujące okoliczności:

a) status handlowy posiadacza wyrobów akcyzowych i przyczyny ich posiadania;

b) miejsce umieszczenia wyrobów akcyzowych lub, w razie potrzeby, środek transportu;

c) wszelkie dokumenty odnoszące się do wyrobów akcyzowych;

d) rodzaj wyrobów akcyzowych;

e) ilość wyrobów akcyzowych.

3. Na użytek stosowania ust. 2 lit. e) państwa członkowskie mogą ustalić orientacyjne poziomy wyłącznie jako formę dowodu. Te poziomy orientacyjne nie mogą być niższe niż:

a) dla wyrobów tytoniowych:

— papierosy – 800 sztuk,

▼B

— cygaretki (cygara ważące nie więcej niż 3 g każde) – 400 sztuk,

— cygara – 200 sztuk,

— tytoń do palenia – 1,0 kg;

b) dla napojów alkoholowych:

— napoje spirytusowe – 10 l,

— produkty pośrednie – 20 l,

— wina – 90 l (w tym maksymalnie 60 l win musujących),

— piwa – 110 l.

4. Państwa członkowskie mogą także ustalić, że podatek akcyzowy staje się wymagalny w państwie członkowskim konsumpcji w przypadku nabycia olejów mineralnych już dopuszczonych do konsumpcji w innym państwie członkowskim, jeżeli takie produkty są przewożone przy wykorzystaniu nietypowych środków transportu przez osoby prywatne lub w ich imieniu.

Na użytek niniejszego ustępu „nietypowy środek transportu" oznacza transport paliw inaczej niż w zbiornikach paliwowych pojazdów lub w stosownych pojemnikach zapasowych oraz transport płynnych wyrobów grzewczych inaczej niż za pomocą cystern używanych w imieniu podmiotów handlowych zajmujących się tym zawodowo.

SEKCJA 2

Przechowywanie w innym państwie członkowskim

Artykuł 33

1. Bez uszczerbku dla art. 36 ust. 1, w przypadku gdy wyroby akcyzowe dopuszczone już do konsumpcji w jednym państwie członkowskim są przechowywane do celów handlowych w innym państwie członkowskim w celu ich dostawy lub wykorzystania w tym państwie, podlegają one podatkowi akcyzowemu, a podatek ten staje się wymagalny w tym drugim państwie członkowskim.

Na użytek niniejszego artykułu „przechowywanie do celów handlowych" oznacza przechowywanie wyrobów akcyzowych przez osobę inną niż osoba prywatna lub przez osobę prywatną do celów innych niż na użytek własny i przewożenie tych wyrobów przez tę osobę, zgodnie z art. 32.

2. Stosuje się warunki wymagalności i stawki podatku akcyzowego obowiązujące w dniu, w którym podatek akcyzowy staje się wymagalny w tym drugim państwie członkowskim.

3. Osobą zobowiązaną do zapłaty podatku akcyzowego, który stał się wymagalny, jest – w zależności od przypadku wymienionego w ust. 1 – osoba, która realizuje dostawę, osoba, która przechowuje wyroby przeznaczone do dostawy, lub osoba, której dostarczono wyroby w innym państwie członkowskim.

4. Bez uszczerbku dla art. 38, wyroby akcyzowe już dopuszczone do konsumpcji w jednym państwie członkowskim i przemieszczane na terenie Wspólnoty do celów handlowych nie są uznawane za przechowywane do tych celów, dopóki nie dotrą do państwa członkowskiego przeznaczenia, pod warunkiem że są przemieszczane z zachowaniem formalności określonych w art. 34.

▼B

5. Wyroby akcyzowe przechowywane na pokładzie statku lub samolotu wykonującego rejs morski lub przelot pomiędzy dwoma państwami członkowskimi, ale niedostępne w sprzedaży w czasie, gdy statek lub samolot znajduje się na terytorium jednego z państw członkowskich, nie są uznawane za przechowywane do celów handlowych w tym państwie członkowskim.

6. Podatek akcyzowy zostaje na wniosek zwrócony lub umorzony w państwie członkowskim, w którym miało miejsce dopuszczenie do konsumpcji, jeśli właściwe organy w tym drugim państwie członkowskim uznały, że podatek akcyzowy stał się wymagalny i został pobrany w tym państwie członkowskim.

Artykuł 34

1. W sytuacjach, o których mowa w art. 33 ust. 1, wyroby akcyzowe przemieszczane są między terytoriami różnych państw członkowskich na podstawie dokumentu towarzyszącego zawierającego główne dane z dokumentu, o którym mowa w art. 21 ust. 1.

Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 43 ust. 2, przyjmuje środki określające formę i treść dokumentu towarzyszącego.

2. Osoby, o których mowa w art. 33 ust. 3, mają obowiązek:

a) przed dokonaniem wysyłki wyrobów – złożyć deklarację właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia oraz zagwarantować płatność podatku akcyzowego;

b) zapłacić podatek akcyzowy państwa członkowskiego przeznaczenia zgodnie z procedurą przewidzianą przez to państwo członkowskie;

c) wyrażać zgodę na wszelkie kontrole pozwalające właściwym organom państwa członkowskiego przeznaczenia upewnić się, że wyroby akcyzowe zostały faktycznie odebrane i że zapłacony został wymagalny podatek akcyzowy.

Państwo członkowskie przeznaczenia może, w sytuacjach i na warunkach przez nie określonych, uprościć obowiązki, o których mowa w lit. a), lub przyznać od nich odstępstwo. W takim przypadku informuje o tym Komisję, która następnie informuje pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 35

1. W przypadku gdy wyroby akcyzowe dopuszczone do konsumpcji w jednym państwie członkowskim są przemieszczane do miejsca przeznaczenia w tym państwie członkowskim przez terytorium innego państwa członkowskiego obowiązują następujące wymogi:

a) przemieszczenie takie odbywa się na podstawie dokumentu towarzyszącego, o którym mowa w art. 34 ust. 1, oraz zgodnie z odpowiednią trasą;

b) przed dokonaniem wysyłki wyrobów akcyzowych wysyłający składa właściwym dla miejsca wysyłki organom deklarację;

c) odbiorca poświadcza odbiór wyrobów zgodnie z przepisami określonymi przez właściwe organy miejsca przeznaczenia;

d) wysyłający i odbiorca wyrażają zgodę na wszelkie kontrole pozwalające właściwym organom na upewnienie się, że określone wyroby zostały faktycznie odebrane.

▼B

2. W przypadku gdy wyroby akcyzowe podlegają częstym i regularnym przemieszczeniom na warunkach określonych w ust. 1, zainteresowane państwa członkowskie mogą, za wspólną zgodą, na warunkach przez nie określonych, uprościć obowiązki, o których mowa w ust. 1.

SEKCJA 3

Sprzedaż na odległość

Artykuł 36

1. Wyroby akcyzowe już dopuszczone do konsumpcji w jednym państwie członkowskim, nabywane przez osobę inną niż uprawniony prowadzący skład podatkowy lub zarejestrowany odbiorca, mającą siedzibę lub miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim i nieprowadzącą samodzielnej działalności gospodarczej, wysyłane lub przewożone do innego państwa członkowskiego bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu podlegają podatkowi akcyzowemu w państwie członkowskim przeznaczenia.

Na użytek niniejszego artykułu „państwo członkowskie przeznaczenia" oznacza państwo członkowskie, do którego dociera przesyłka lub transport.

2. W sytuacji, o której mowa w ust. 1, podatek akcyzowy staje się wymagalny w państwie członkowskim przeznaczenia w momencie dostawy wyrobów akcyzowych. Stosuje się warunki wymagalności i stawkę podatku akcyzowego obowiązujące w dniu, w którym podatek akcyzowy staje się wymagalny.

Podatek akcyzowy uiszcza się zgodnie z procedurą ustanowioną przez państwo członkowskie przeznaczenia.

3. Osobą zobowiązaną do zapłaty podatku akcyzowego w państwie członkowskim przeznaczenia jest sprzedawca.

Państwo członkowskie przeznaczenia może jednak przewidzieć, że osobą zobowiązaną do zapłaty podatku jest przedstawiciel podatkowy mający siedzibę w państwie członkowskim przeznaczenia i zatwierdzony przez właściwe organy tego państwa członkowskiego lub – w przypadku nieprzestrzegania przez sprzedawcę przepisów ust. 4 lit. a) – odbiorca wyrobów akcyzowych.

4. Sprzedawca lub przedstawiciel podatkowy spełnia następujące obowiązki:

a) przed wysłaniem wyrobów akcyzowych musi zarejestrować się i zagwarantować płatność podatku akcyzowego we właściwym specjalnie wyznaczonym urzędzie i na warunkach określonych przez państwo członkowskie przeznaczenia;

b) musi zapłacić podatek akcyzowy w urzędzie, o którym mowa w lit. a), po dotarciu wyrobów akcyzowych;

c) musi prowadzić księgowość dostaw.

Państwa członkowskie, na warunkach przez nie określonych, mogą uprościć te obowiązki w oparciu o umowy dwustronne.

▼B

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, podatek akcyzowy nałożony w pierwszym państwie członkowskim jest zwracany lub umarzany na wniosek sprzedawcy, jeśli sprzedawca lub jego przedstawiciel podatkowy przestrzegał procedur określonych w ust. 4.

6. Państwa członkowskie mogą ustanawiać szczegółowe zasady stosowania ust. 1–5 do wyrobów akcyzowych objętych specjalnymi krajowymi porozumieniami dotyczącymi dystrybucji.

SEKCJA 4

Zniszczenia i utraty

Artykuł 37

1. W sytuacjach, o których mowa w art. 33 ust. 1 i art. 36 ust. 1, jeżeli podczas transportu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym wyroby akcyzowe zostały dopuszczone do konsumpcji, wyroby te uległy całkowitemu zniszczeniu lub zostały nieodwracalnie utracone, a zniszczenie lub utrata wynikają z właściwości tych wyrobów, nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej lub z zezwolenia udzielonego przez właściwe organy tego państwa członkowskiego, podatek akcyzowy nie jest wymagalny w tym państwie członkowskim.

Całkowite zniszczenie lub nieodwracalną utratę danych wyrobów akcyzowych wykazuje się właściwym organom państwa członkowskiego, w którym doszło do całkowitego zniszczenia lub nieodwracalnej utraty tych wyrobów, lub – jeżeli nie można określić miejsca, w którym doszło do utraty – państwa członkowskiego, w którym je wykryto, w sposób wymagany przez te organy.

Gwarancja złożona na mocy art. 34 ust. 2 lit. a) lub art. 36 ust. 4 lit. a) jest zwalniana.

2. Każde państwo członkowskie określa własne zasady i warunki ustalania strat, o których mowa w ust. 1.

SEKCJA 5

Nieprawidłowości w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych

Artykuł 38

1. Jeśli nieprawidłowość wystąpiła podczas przemieszczania wyrobów akcyzowych zgodnie z art. 33 ust. 1 lub art. 36 ust. 1 w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym wyroby te zostały dopuszczone do konsumpcji, są one objęte podatkiem akcyzowym, a podatek akcyzowy jest wymagalny w państwie członkowskim, w którym wystąpiła nieprawidłowość.

2. Jeśli w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych zgodnie z art. 33 ust. 1 lub art. 36 ust. 1 w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym wyroby te zostały dopuszczone do konsumpcji, wykryto nieprawidłowość i jeśli ustalenie miejsca wystąpienia nieprawidłowości jest niemożliwe, uznaje się, że wystąpiła ona w państwie członkowskim w którym została wykryta i w tym państwie członkowskim wymagalny jest podatek akcyzowy.

▼B

Jeśli jednak przed upływem okresu trzech lat od daty nabycia wyrobów akcyzowych zostanie ustalone, w którym państwie członkowskim nieprawidłowość rzeczywiście wystąpiła, zastosowanie mają przepisy ust. 1.

3. Podatek akcyzowy jest wymagalny od osoby, która zagwarantowała płatność podatku zgodnie z art. 34 ust. 2 lit. a) lub art. 36 ust. 4 lit. a), i od każdej osoby, która uczestniczyła w nieprawidłowości.

Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym wyroby akcyzowe zostały dopuszczone do konsumpcji, zwracają lub umarzają, na wniosek, podatek akcyzowy, jeśli został on nałożony w państwie członkowskim, w którym nieprawidłowość wystąpiła lub w którym ją wykryto. Właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia zwalniają gwarancję złożoną na mocy art. 34 ust. 2 lit. a) lub art. 36 ust. 4 lit. a).

4. Na użytek niniejszego artykułu „nieprawidłowość” oznacza sytuację, do której dochodzi w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych zgodnie z art. 33 ust. 1 lub art. 36 ust. 1, nieobjętą art. 37 i powodującą, że przemieszczenie lub część przemieszczenia wyrobów akcyzowych nie zakończyła się zgodnie z przepisami.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY RÓŻNE

SEKCJA 1

Oznaczenia

Artykuł 39

1. Nie naruszając przepisów art. 7 ust. 1, państwa członkowskie mogą wymagać oznaczania wyrobów akcyzowych za pomocą oznaczeń podatkowych lub krajowych znaków identyfikacyjnych używanych do celów podatkowych w momencie dopuszczenia wyrobów do konsumpcji na ich terytorium lub, w przypadkach określonych w art. 33 ust. 1 akapit pierwszy oraz w art. 36 ust. 1, w momencie wprowadzenia wyrobów na ich terytorium.

2. Państwo członkowskie nakazujące stosowanie oznaczeń podatkowych lub krajowych znaków identyfikacyjnych określonych w ust. 1 ma obowiązek udostępniać je uprawnionym prowadzącym składy podatkowe w innych państwach członkowskich. Każde państwo członkowskie może jednak postanowić o udostępnianiu tych oznaczeń lub znaków przedstawicielowi podatkowemu upoważnionemu przez właściwe organy tego państwa członkowskiego.

3. Nie naruszając przepisów przyjmowanych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia właściwego wdrożenia niniejszego artykułu oraz zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania, unikania opodatkowania lub nadużyciom, państwa członkowskie zapewniają, aby takie oznaczenia podatkowe lub krajowe znaki identyfikacyjne określone w ust. 1 nie stanowiły przeszkód dla swobodnego przemieszczania wyrobów akcyzowych.

▼B

W przypadku umieszczania na wyrobach akcyzowych takich oznaczeń lub znaków państwa członkowskie, które je wydają, zwracają, umarzają lub zwalniają wszelkie kwoty zapłacone lub wniesione tytułem gwarancji w celu otrzymania takich oznaczeń lub znaków, z wyjątkiem kosztów ich wydania, jeśli akcyza stała się wymagalna w innym państwie członkowskim i została tam pobrana.

Państwa członkowskie, które wydały te oznaczenia lub znaki, mogą jednak uzależnić zwrot, umorzenie lub zwolnienie zapłaconej lub wniesionej tytułem gwarancji kwoty od przedstawienia, zgodnie z wymogami właściwych organów, dowodu, że zostały one usunięte lub zniszczone.

4. Oznaczenia podatkowe lub krajowe znaki identyfikacyjne określone w ust. 1 są ważne w państwie członkowskim wydającym takie oznaczenia i znaki. Mogą one być jednak wzajemnie uznawane przez państwa członkowskie.

SEKCJA 2

Drobni producenci wina

Artykuł 40

1. Państwa członkowskie mogą zwolnić drobnych producentów wina z wymogów przewidzianych w rozdziałach III i IV oraz z innych wymogów odnoszących się do przemieszczania i monitorowania. Jeśli tacy drobni producenci dokonują samodzielnie transakcji wewnątrzwspólnotowych, mają obowiązek powiadomić o tym odpowiednie organy oraz spełnić wymogi rozporządzenia Komisji (WE) nr 884/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dotyczące dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich oraz rejestrów prowadzonych w sektorze wina ([1]).

2. W przypadku gdy drobni producenci wina są zwolnieni z wymogów zgodnie z ust. 1, odbiorca powiadamia właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia o odebranych dostawach wina za pomocą dokumentu wymaganego rozporządzeniem (WE) nr 884/2001 lub poprzez odniesienie do niego.

3. Na użytek niniejszego artykułu „drobni producenci wina” oznaczają osoby produkujące średnio mniej niż 1 000 hl wina rocznie.

SEKCJA 3

Wyroby dla statków i samolotów

Artykuł 41

Do czasu przyjęcia przez Radę przepisów wspólnotowych dotyczących wyrobów dla statków i samolotów państwa członkowskie mogą zachować swoje przepisy krajowe dotyczące zwolnień dla takich wyrobów.

([1]) Dz.U. L 128 z 10.5.2001, s. 32.

▼B

SEKCJA 4

Ustalenia szczególne

Artykuł 42

Państwa członkowskie, które zawarły umowę w sprawie odpowiedzialności za budowę lub utrzymanie mostu transgranicznego, mogą przyjmować środki stanowiące odstępstwo od przepisów niniejszej dyrektywy, aby uprościć procedurę poboru podatku akcyzowego od wyrobów akcyzowych używanych do budowy i utrzymania tego mostu.

Na użytek tych środków most i miejsce jego budowy, o których mowa w umowie, uważa się za część terytorium państwa członkowskiego, które jest odpowiedzialne za budowę lub utrzymanie mostu, zgodnie z umową.

Zainteresowane państwa członkowskie powiadamiają o tych środkach Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

ROZDZIAŁ VII

KOMITET DS. PODATKU AKCYZOWEGO

Artykuł 43

1. Komisję wspiera komitet zwany „Komitetem ds. Podatku Akcyzowego”.

2. W razie odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 44

Oprócz zadań wynikających z art. 43 Komitet ds. Podatku Akcyzowego bada sprawy przedstawione przez przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na prośbę przedstawiciela państwa członkowskiego, dotyczące stosowania wspólnotowych przepisów akcyzowych.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 45

1. W terminie do dnia 1 kwietnia 2013 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wdrożenia systemu komputerowego, w szczególności dotyczące obowiązków, o których mowa w art. 21 ust. 6, i procedur mających zastosowanie w przypadku niedostępności systemu.

2. W terminie do dnia 1 kwietnia 2015 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrożenia niniejszej dyrektywy.

3. Sprawozdania przewidziane w ust. 1 i 2 są sporządzane w szczególności na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie.

▼B

Artykuł 46

1. Do dnia 31 grudnia 2010 r. państwa członkowskie wysyłki mogą nadal zezwalać na rozpoczynanie przemieszczania wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy na podstawie formalności określonych w art. 15 ust. 6 i art. 18 dyrektywy 92/12/EWG.

Przemieszczania takie, jak również ich zamykanie, podlegają przepisom, o których mowa w akapicie pierwszym, oraz art. 15 ust. 4 i 5 oraz art. 19 dyrektywy 92/12/EWG. Artykuł 15 ust. 4 tej dyrektywy stosuje się w odniesieniu do wszystkich gwarantów wyznaczonych zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 niniejszej dyrektywy.

Do takich przemieszczeń nie stosuje się art. 21–27 niniejszej dyrektywy.

2. Przemieszczenia wyrobów akcyzowych rozpoczęte przed dniem 1 kwietnia 2010 r. są przeprowadzane i zamykane zgodnie z przepisami dyrektywy 92/12/EWG.

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do tych przemieszczeń.

▼A1

3. Bez uszczerbku dla art. 32 państwa członkowskie, o których nie ma mowy w art. 2 ust. 2 akapity trzeci i czwarty dyrektywy 92/79/EWG, mogą – w przypadku papierosów, które można wwozić na ich terytorium bez płacenia dalszych podatków akcyzowych – od dnia 1 stycznia 2014 r. stosować ograniczenie ilościowe wynoszące nie mniej niż 300 sztuk w odniesieniu do papierosów wwiezionych z państwa członkowskiego stosującego, zgodnie z art. 2 ust. 2 akapity trzeci i czwarty tej dyrektywy, niższe podatki akcyzowe niż podatki wynikające z jej art. 2 ust. 2 akapit pierwszy.

Państwa członkowskie, o których mowa w art. 2 ust. 2 akapity trzeci i czwarty dyrektywy 92/79/EWG, które nakładają podatek akcyzowy w wysokości co najmniej 77 EUR za 1 000 papierosów, niezależnie od średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży, od dnia 1 stycznia 2014 r. mogą stosować ograniczenie ilościowe wynoszące nie mniej niż 300 sztuk w odniesieniu do papierosów wwiezionych na ich terytorium bez płacenia dalszych podatków akcyzowych z państwa członkowskiego stosującego niższy podatek akcyzowy zgodnie z art. 2 ust. 2 akapit trzeci tej dyrektywy.

Państwa członkowskie, które stosują ograniczenie ilościowe zgodnie z akapitami pierwszym i drugim niniejszego ustępu, informują o tym Komisję. Mogą one przeprowadzać niezbędne kontrole, pod warunkiem że kontrole te nie będą miały wpływu na prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

▼B

Artykuł 47

1. Dyrektywa 92/12/EWG traci moc ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2010 r.

Niemniej jednak dyrektywa ta nadal obowiązuje w zakresie i do celów określonych w art. 46.

2. Odesłania do uchylonej dyrektywy są traktowane jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

▼B

Artykuł 48

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują nie później niż dnia 1 stycznia 2010 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2010 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wraz z tabelą korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 49

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 50

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.